

mand i juridiske Forhold, men hvad jeg havde paa Høielsen og Anelsen, at det foretom mig utvivlsomt, at en Høiesteretsassessor, hvis han skulde erklære sig over Rigtigheden af at vedtage denne Bestemmelse, vilde befinde sig meget ilde over dens Optagelse. Senere har jeg ved at gennemgaa Forhandlingerne i Landstinget ved Sagens 3die Behandling set, at en Mand, der beklæder Sæde i Høiesteret, og en, der daglig staar der for Strancken, have givet denne Tanke det aller skarpeste Udtryk, idet vedkommende Dommer har bedet Høiesteretsdomstolen forstaaet for at faae et saadant Grundlag til Lovens Fortolkning, og vedkommende Ordfører, en af dem, der hyppigst fore Dødet for Høiesterets Strancken, har med ikke mindre skarpe Ord sagt: O, de ulykkelige Domstole, hvem man byder en saadan Lovbestemmelse. Det forekommer mig virkelig, at det er et billigt Hensyn at tage, at man skriver Lovene saa bestemte og klare, at man ikke, forinden de komme for Domstolene, skulle høre Vedkommende udtale deres Forbavselse over, at man forlanger, at noget Saadant skulde af dem i Fremtiden fortolkes. Det næste Sted, hvor jeg har tilladt mig at foreslaa en Forandring, er ved den Tilladelse til Bevilling, som findes i § 3, med Hensyn til Inddragelsen af Jord til Skovbrug. Denne Bestemmelse fandtes, som det vil erindres, ikke oprindelig i Ministerens Forslag. Naar det 1ste Stykke giver en saadan betydelig Rettighed, saa kan jeg ikke se, hvad Grund der skulde være til endnu yderligere at sige: Under særlige Omstændigheder kan Ministeren gjøre endnu videre gaadende Undtagelser. Jeg kan ikke se Andet, end at det kun er en Bestemmelse, der vil have den samme almindelige skadelige Virkning, og vil være saaledes, som jeg til Slutningen skal tillade mig at karakterisere alle disse Bestemmelser tilfammen, at de for en Del ville opheve de lige over for staaende Bestemmelser, samtidig med at de staa i et meget ulige Forhold lige over for Godseierne og lige over for Fæsterne. Det tredie Forslag, jeg har tilladt mig at stille, angaar Noget, som har været meget stærkt omtalt i det andet Thing baade af den ærede Minister og den ærede Ordfører. Det

er dette Spørgsmaal om to eller een Ed. Hartorn for fæstepligtige Parceller, hvilket Spørgsmaal jo i forrige Session ogsaa har været stærkt paa Bane her i Thinget. Jeg vil blot minde om, at den ærede Ordfører i Landstinget har oplyst, at vor bekendte Jurist Dsted den 23de September 1834 har i en Erklæring udtalt, at han ikke indsaa, at Lovgivningen indeholdt nogen Hjemmel til at sætte en anden Grændse i dette Tilfælde end een Ed. Hartorn, og at det Samme findes alt udtalt i en Rentelammer skrivelse af 27de Marts 1833 og en Rancell skrivelse af 15de November 1814, kort sagt, det var, som Ordføreren udtalte, et helt Arsenal, hvorefter man kunde tage Vaaben, baade i den fjernere og nærmere Tid, indtil den temmelig paafaldende Jordenrigsminister skrivelse af 1868 udkom. Der er naturligtvis nok den Forskel, at medens man i den forgangne Tid holdt fast i hele Administrationen ved een Ed, saa maatte man ogsaa indrømme, at i enkelte Tilfælde kunde en Undtagelse finde Sted. Jeg erkjender, at naar man nu sætter to Ed. Hartorn, saa er der det Fremstridt, at ingen Undtagelse da længer skal kunne ske; men hvis denne Bestemmelse i § 2 nu desuden bliver staaende, saa er jeg bange for, at det her to Gange med alfor stort Eftertryk vil blive heiset den samme Bane om to Ed. Hartorn, jeg er bange for, at Gaardene mange Gange da ikke engang ville nøies med at blive forcerede ned og førte ned meget uheldig til fire Ed. Hartorn, men at de vilde synke ned endog almindeligt til to Ed. Hartorn. — Det næste Forslag, jeg har tilladt mig at stille, gaar ud paa, at 10 Aar ombyttes med 20 Aar med Hensyn til 30 b tilliggende ved Huse. Dengang da Lovforslaget var vedtaget ved 2den Behandling i det andet Thing, lod Bestemmelsen anderledes, da stod der: anvendes til bebyggede Huslodder, men det blev forandret til: der ere henlagte som Tilliggende til Huse. Det forekommer mig, at Faren ved denne Bestemmelse derved vører, idet det saa kan lægges til eet Hus eller to Huse, eller Godseieren kan anbringe det paa en anden passende Maade i 10 Aar, i saa Fald staar det derefter vedkommende Herremand frit for at gjøre med det, hvad han vil. Det